

kan henvisse til andre Landes Lovgivning, men man maa ogsaa se paa, hvad andre Lande bestræbe sig for. Jeg vil med Hensyn dertil gjøre opmærksom paa, at i disse Dage forhandles i den tyfste Rigsdag et Lovforslag om Helligdagsfrihed for Alle. Der er altsaa meget stor Sandsynlighed for, at netop i disse Dage kan et saadant Lovforslag gaa igjennem i den tyfste Rigsdag; jeg kan naturligvis ikke sige, hvorvidt det vil ske, men dette Spørgsmaal er oppe hos alle Partier, og man mener, at man meget godt ad den Wei kan opnaa Noget. Det turde være et Moment, som det ærede Medlem kunde tage i Betragtning, saa at han ogsaa kunde komme med, og det vilde sandelig ogsaa have sin Betydning, da han jo har været Formand for det tidligere Udvalg. Naar der ikke er kommet Noget ud af Sagen i Udvalget, har han maaft ogsaa selv sin store Skyld deri efter de Udtalelser, der ere komne frem her, men det kunne ærede Medlemmer jo selv bedømme. Jeg skal ikke komme videre ind paa at impdegaa, hvad der er blevet sagt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Chr. Jensen), jeg skal ikke komme ind paa, hvad han yttrede om Fællesoverenskomster og Arbeidernes Stilling i det Hele; det hviler jo paa Principer, der snart ere saa gamle, at de ere de halvandet Hundrede Aar gamle, som det ærede Medlem talte om. Men det er jo ikke værdt at diskutere saadanne Ting; Forholdet er jo det, at Arbeidernes Bestræbelser gaa ud paa at indskrænke Arbeidstiden for at skabe mere Arbeide, og man kan derved ikke tage Hensyn til de Enkelte, der muligvis kunne have Byst til at arbeide lidt mere eller mindre. En Ting er en Kjendsgjerning, og det er, at Arbeideren lige saa lidt som andre Mennesker, naar han skal udføre noget ordentligt Arbeide, kan undvære Hvile. Naar en Mand skal arbeide aandeligt eller fysisk uden Hvile, og naar vi paa alle Maader modsætte os de Dnster, der næres af Arbeideren, der er afhængig af Arbeidsgiveren, saa at han ikke kan faae Frihed, uden at hans økonomiske Eksistens bliver usikker, saa er det et uretsfærdigt Forhold, og saa er der i høieste Grad Trang til at faae et Lovforslag, der giver Arbeideren Ret til en Hviledag ligesom andre Mennesker, og som er saa meget mere nødvendigt for ham, fordi han er økonomisk afhængig, saa at han ikke selv kan skaffe sig sin Ret. Man kan sige, at Arbeiderne gennem deres Organisation i nogen Grad ere i Stand til at tilvinge sig den. Ja, maaft nogle Enkelte kunne gjøre det paa Grund af saa at sige deres eneistaende Dygtighed, men det store Flertal kan det ikke. Under de nuværende økonomiske

Forhold bliver det, naar man skal følge Overenskomstens Wei, absolut vanskelig for Arbeiderne at skaffe sig Frihed. En Ting kommer tilmed her i Betragtning, som ærede Medlemmer og navnlig det ærede Medlem for Kristianshavn kan have godt af at erindre. Naar det ærede Medlem taler om, at Arbeiderne kunne tilvinge sig den Slags Ting, saa er han jo ikke nogen Ven af Striker og Arbeidsnedlæggelser, saa jeg tror ikke, at han skal tale om, at Arbeiderne kunne tilvinge sig Noget. Jeg tror, det vilde være rigtigt, om vi kunde komme ind paa at regulere Forholdet saaledes, at Arbeidsgivere og Arbeidere ikke behøvede at udøve Tvang paa hinanden, thi det er et absolut økonomisk Tab for begge Parter, men at vi kom ind paa at ordne Forholdene saaledes, at Ret og Retfærdighed kunde ske Fjldest, og det gjøre vi ogsaa et Skridt henimod ved at lade Arbeiderne faae en Hviledag lige saa godt som Andre.

Formanden (Høgsbro): Det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (H. Jensen) har Ordet for en kort Bemærkning.

H. Jensen: Det er blot et ganske kort Svar til den ærede Justitsminister, jeg vil fremkomme med. Jeg tror, at den ærede Minister og jeg i og for sig ere enige, og at Forstjellen egentlig kun bestaar i, at jeg tager Konsekventerne af vort fælles Standpunkt, medens den høitærede Minister har Betæneligheder ved disse Konsekventer. Jeg kunde henvende det Spørgsmaal til den høitærede Minister, om den høitærede Minister anerkjender Folkekirken som bestaaende, men jeg behøver selvfølgelig ikke at spørge den ærede Minister derom, thi jeg veed, at han vil svare ja. Den høitærede Minister anerkjender altsaa Folkekirken som bestaaende, og saa er det næste Spørgsmaal dette: Hvad er da Folkekirken? Hvad Folkekirken er, afgjøres selvfølgelig for de forskjellige Folkekirkers Vedkommende af deres forskjellige Betsjendelsesfrister og for den danske Folkekirkes Vedkommende af de Skrifter, som ere den danske Folkekirkes Betsjendelsesfrister. Der kan altsaa ikke være nogen Tvivl om, hvad den danske Folkekirke er, men saa kommer det næste Spørgsmaal, og det er det mest interessante, nemlig dette: Hvad er det saa at være Medlem af Folkekirken? Her er det saa, at de Forfattere, som jeg stadig beraaber mig paa, og som, efter hvad jeg kan skjønne, ere Autoriteter med Hensyn til Spørgsmaalet om den danske Kirkeret, sige, at for at være Medlem af den danske